

Man havde ganske sikkert ventet, at naar Rigsdagen var hjemsendt, vilde de mange Resultater, de 91 vedtagne Love, have øvet en stærk Indflydelse paa Befolkningen. Man havde sikkert ogsaa ventet, at Befolkningen med Begejstring vilde have sluttet sig til Regeringen. Men det skete ikke, i den Henseende er Regeringspartiet blevet sørgelig skuffet. Befolkningen har ikke stirret sig blind paa de 91 vedtagne Love. Nej, Befolkningen har ganske rolig fremholdt sine gamle Krav overfor Regeringen og sagt: Hvorfor ere de ikke blevne opfyldte?

Der er særlig 4 Hovedspørgsmaal, som Befolkningen fremdeles kræver løste. De 4 Krav ere: for det første Nedsættelse i Militærudgifterne, for det andet Gennemførelse af den almindelige Valgret, for det tredje en mærkbar Lettelse i Toldafgifterne og for det fjerde en Retsreform, der stemmer overens med de Løfter, der ere givne i vor Grundlov. Men paa intet af disse Punkter ere de Krav og de Ønsker, Befolkningen har haft, sket Fyldest. I vide alle, at i Stedet for Nedsættelse i Militærudgifterne have vi faaet en stærk Forhøjelse. Og ved Siden af den almindelige Valgret har man i sidste Rigsdags-samling anerkendt den privilegerede Valgret, ikke alene som en sideordnet, men som en overordnet og kontrollerende Magt overfor den almindelige Valgret. En Lettelse i Toldafgifterne har ingen mærket eller vil ingen komme til at mærke noget til i nævneværdig Grad. Den Retsreform, vi have faaet, opfylder ikke de Ønsker og Krav, Befolkningen har stillet. Grundlovens Løfteparagraf, § 71, henstaar endnu uopfyldt. I Stedet for folkevalgte Nævninger, Demokratiets gamle Krav, have vi faaet Overklassenævninger. Af disse Grunde udeblev den Begejstring og Tilslutning, man havde ventet sig fra Folkets Side ved de Møder, der bleve afholdte i den sidst forløbne Sommer.

Se vi paa de store Forlig, der bleve sluttede i sidste Rigsdagssamling med Hensyn til Toldloven, Retsreformen og Valgloven, kan man sige, at det var Højres Villie, Højres Ønsker, Højres Tanker, der bleve de sejrende, medens Demokratiets gamle Krav paa de afgørende Punkter vare de vigende og maatte ligge under. En Regering, der nu gennem mange Aar har været glemsom, ja, ligefrem har fornægtet sin Fortid, der har glemt de mange Løfter, de dyre Forsikringer, som den havde givet, før den kom til Magten — en saadan Regering kan selvfølgelig ikke

bevare Folkets Tillid. Den danske Vælgerbefolkning staar derfor rokket i sin politiske Tillid overfor dette Ministerium. Skuffelse, Mistillid og Bitterhed breder sig i Vælgernes Sind, og det er saare naturligt.

Regeringen har ogsaa selv følt, at den ikke længere har det faste og sikre Tag i den danske Vælgerbefolkning, som den havde tidligere. Derfor har den søgt at skaffe sig ny Venner, ny allierede, ny Forbundsfæller, men ikke ude i den almindelige Vælgerbefolkning, nej, det er hos andre politiske Partier, den har søgt dem. Det Samarbejde, vi i adskillige Aar have været Vidne til paa Rigsdagen mellem de moderate og Regeringspartiet, er nu fuldbyrdet som en officiel Sammenslutning, der bl. a. har faaet sin Bekræftelse ved, at en af de moderates ledende Mænd blev optagen i det sidst dannede Ministerium, og fik yderligere med Glans sin Bekræftelse her i Forgaars, da det ærede Medlem for Assens (Berntsen) blev løftet op til en af de højeste Værdighedsstillinger, Tinget raader over. For det ærede Medlem var det sikkert vel fortjent. Han har taalmodig i mange Aar ventet paa, at dette skulde ske. Der er ingen, der som han har maattet døje ondt i dette Ting af det ledende Partis Mænd. Naar man tænker paa, hvad den fungerende Landbrugsminister har tilladt sig overfor det ærede Medlem, maa det have været en stolt Oprejsning for denne, da han i Forgaars blev Første Viceformand. Men man fristes ogsaa til at spørge den højtærede Landbrugsminister, hvordan den Kaal har smagt *ham*.

Regeringspartiet har tidligere gjort sig til af, at det holdt Justits indenfor sine egne Døre; Reformpartiet var ikke at ligne ved et Hotel, hvor enhver kunde tage ind. Men det gælder sikkert ikke længere; Dørene staa nu vidt aabne, og enhver synes at kunne komme ind, saa at Reformpartiets Hus nu snarere minder om Noahs Ark, hvor de rene og urene Dyr flokkes i Fællesskab. Og efter de sidste Tidens Begivenheder synes det, som om de urene Dyr ere i Flertal derinde.

Til disse politiske Grunde til, at Regeringspartiet har mistet Tilliden ude i Befolkningen, kommer moralske Grunde, der have virket paa rent eksplosiv Maade. Jeg sigter naturligvis her til Albertiaffærene. Hvad der er sket her, har nedbrudt den sidste Rest af den Tillid og Anseelse, Regeringen hidtil har nydt, og har gjort det umuligt for den at fortsætte længere. Hvad der er sket med Alberti,